

555.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 28 lipca 1922 r.

w przedmiocie rozciągnięcia na Ziemię Wileńską mocy obowiązującej ustawy z dnia 23 stycznia 1920 r. o rozszerzeniu działania przepisów ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. P. P. P. № 65, poz. 394) na zatargi zbiorowe między właścicielami nieruchomości miejskich, a dozorcami domowymi.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26, poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą ustawy z dnia 23 stycznia 1920 r. o rozszerzeniu działania przepisów ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. P. P. P. z 1919 r. № 65, poz. 394) na zatargi zbiorowe między właścicielami nieruchomości miejskich a dozorcami domowymi (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 8, poz. 53) rozciąga się na obszary powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego, brasławskiego, dziśnieńskiego, duniłowiczowskiego i wilejskiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Prezydent Ministrów:
Artur Śliwiński

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
L. Darowski

556.

Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 14 czerwca 1922 r.

w przedmiocie przepisów wykonawczych do części V tytułu I (Sprawy celne) polsko-niemieckiej konwencji górnośląskiej z dnia 15 maja 1922 r.

Na zasadzie ustawy z dnia 24 maja 1922 r. w przedmiocie ratyfikacji konwencji niemiecko-polskiej, dotyczącej Górnego Śląska, podpisanej w Genewie dnia 15 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. № 44 poz. 370) oraz części V tytułu I tej konwencji zarządza się:

§ 1.

(Do art. 217 konwencji).

1. W celu korzystania z ulg celnych przewidzianych w art. 217 konwencji, osoby zainteresowane winne składać każdorazowo podania do dyrekcji cel w Mysłowicach z dołączeniem dokumentów przewidzianych w art. 223 konwencji, a stwierdzających w sposób niewątpliwy:

- że dany towar już w chwili nadania go do transportu w kraju zagranicznym (poza Niemcami) był przeznaczony dla odbiorcy w polskiej części Górnego Śląska,
- identyczność towaru omawianego w podaniu z towarem objętym odnośnymi dokumentami,
- dowód uiszczenia cła przywozowego niemieckiego przed dniem 1 listopada 1921 r.

2. Towary, które opłaciły cło przywozowe niemieckie w dniu 1 listopada 1921 r. lub później, a które przybyły na polską część Górnego Śląska po przejęciu władzy przez Polskę, uważane będą jako towary, idące tranzytem przez Niemcy i podlegać będą oczeniu podług polskiej taryfy celnej.

§ 2.

(Do art. 218 i art. 226 § 3 konwencji).

1. Artykuły wymienione w § 2 art. 218 względnie § 3 art. 226 konwencji, o ile są obłożone polskiem cłem przywozowym albo wywozowym względnie o ile podlegają opłatom przywozowym lub wywozowym, odprawione będą przez urzędy celne bez cła przywozowego albo wywozowego względnie bez opłaty przywozowej lub wywozowej na podstawie zaświadczeń przeznaczenia względnie pochodzenia tych artykułów.

2. Zaświadczenia, przeznaczenia względnie pochodzenia przewidziane w poprzednim ustępie wystawiane będą podług załączonych formularzy przez Wydział Przemysłu i Handlu Województwa Śląskiego.

3. Artykuły, wyszczególnione w art. 218 § 2 względnie art. 226 § 3 konwencji, które w taryfie celnej polskiej lub specjalnych rozporządzeniach wymienione są wyraźnie jako wolne od cel przywozowych albo wywozowych, względnie od opłat przywozowych albo wywozowych, odprawiane będą przez urzędy celne na zwykłych zasadach bez żądania zaświadczeń pochodzenia i przeznaczenia.

4. Artykuły, wymienione w art. 226 § 3 konwencji, o ile są objęte zakazem przywozu względnie wywozu, wypuszczane będą przez urzędy celne poprzedzeniem zaświadczeń przeznaczenia względnie pochodzenia wymienionych w ust. 2 niniejszego §, przyczem zaświadczenia winne być zaopatrzone w adnotację Wydziału Przemysłu i Handlu, zezwalającą na przywóz względnie na wywóz.

5. Wszystkie przewidziane powyżej zaświadczenia pochodzenia i przeznaczenia odnoszą się do obrotu na drogach zarówno kolejowych jak i kołowych.

6. Zaświadczenia pochodzenia i przeznaczenia winny być dołączone do oryginalnych dokumentów celnych. Przepisy te nie naruszają ulg przewidzianych w pasie pogranicznym w art. 238 do 258 konwencji.

7. Towary wymienione w § 3 art. 226 konwencji, podporządkowane są pod następujące pozycje polskiej taryfy celnej, a mianowicie:

1) zboże wszelkiego rodzaju	poz. 1
2) buraki wszelkiego rodzaju łącznie	5 § 1 a/b
z burakami cukrowymi	5 „ 1 a
3) chmiel	26 „ 1
4) ziemniaki	5 „ 1 a
5) świeże owoce	6 „ 1
6) jagody	6 „ 1
7) świeże jarzyny	5 „ 1 a/b
8) świeże grzyby	14 „ 1
9) siano	62 „ 1
10) słoma	62 „ 1
11) lód naturalny	39 „ 1
12) sól	33 „ 1
13) kamienie (surowe, surowo z grubą obłuszczone i zresztą nieobrobione)	66 „ 1
14) ziemia naturalna	66 „ 1
15) piasek	66 „ 1
16) żwir	66 „ 1
17) glina	65 „ 1
18) łupek	66 „ 1
19) drzewo (także bez gałęzi, ale dalej nieobrobione)	58 „ 1 b/c
20) chrust	58 „ 1 a

§ 3)

(Do art. 219. art. 222, art. 226 § 4 konwencji).

1. Surowce i półfabrykaty, wymienione w art. 219 konwencji o ile w polskiej taryfie celnej lub w specjalnych rozporządzeniach wymienione są wyraźnie, jako wolne od cel przywozowych i wywozowych, i o ile podług obowiązujących rozporządzeń polskich nie są zakazane do przywozu lub wywozu odprawiane będą przez urzędy celne na zwykłych zasadach, bez żądania jakichkolwiek zaświadczeń lub pozwoleń.

2. Surowce i półfabrykaty, które podlegają opłacie cła przywozowego lub wywozowego wzgl. opłacie przywozowej lub wywozowej odprawiane będą przez urzędy celne bez cła i opłat po przedstawieniu zaświadczenia przeznaczenia względnie pochodzenia wydziału przemysłu i handlu Województwa Śląskiego.

3. Surowce i półfabrykaty, które podług obowiązujących przepisów zakazane są do przywozu względnie wywozu będą przepuszczane przez urzędy celne, o ile zaświadczenia, o których mowa powyżej w ust. 2 zaopatrzone będą w osobną adnotację wydziału przemysłu i handlu, zezwalającą na przywóz względnie wywóz danego surowca albo półfabrykatu.

§ 4.

(Do art. 220. 221, 222 konwencji).

1. Do udzielania pozwoleń na obrót uszlachetniający, w myśl art. 220 konwencji, upoważniona jest dyrekcja cel w Mysłowicach w porozumieniu z wydziałem przemysłu i handlu Województwa Śląskiego. Dyrekcja cel w Mysłowicach obowiązana jest przedstawić w 2 egzemplarzach Ministerstwu Skarbu

(departament cel) oraz Ministerstwu Przemysłu i Handlu (departament przemysłowy) z końcem każdego kwartału, najpóźniej do 15 następnego miesiąca szczegółowe zestawienia udzielonych w ubiegłym okresie pozwoleń na obrót uszlachetniający.

2. Przy udzielaniu pozwoleń na obrót uszlachetniający wyżej wzmiankowane władze będą stosowały zasady zawarte w przepisach o obrocie uszlachetniającym, obowiązujących na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z zachowaniem poniższych postanowień:

a) w wypadku, kiedy towar w czynnym obrocie uszlachetniającym, powracający po uszlachetnieniu do kraju podlega zakazowi wywozu, odnośne pozwolenie na obrót uszlachetniający będzie jednocześnie zwolnieniem od zakazu wywozu. W wypadku kiedy towar wprowadzony celem uszlachetnienia podlega zakazowi przywozu, odnośne pozwolenie na obrót uszlachetniający będzie jednocześnie zwolnieniem z zakazu przywozu, jednakże w tym wypadku przysługuje Śląskiej dyrekcji cel żądanie od petenta osobnej gwarancji, że zakazany do przywozu surowiec lub półfabrykat będzie po uszlachetnieniu rzeczywiście, wywiezionym z powrotem za granicę,

b) przy udzielaniu pozwoleń na obrót uszlachetniający bierny, obie wymienione władze będą się stosowały do specjalnych instrukcji Ministerstwa Skarbu i Ministerstwa Przemysłu i Handlu w wypadku, kiedy powracający po uszlachetnieniu produkt podlega zakazowi przywozu, odnośne pozwolenie na obrót uszlachetniający bierny będzie jednocześnie zwolnieniem z zakazu przywozu, w wypadku kiedy idący do uszlachetnienia surowiec lub półfabrykat podlega zakazowi wywozu, odnośne pozwolenie na obrót uszlachetniający będzie jednocześnie zwolnieniem zakazu wywozu. Jednak w tym wypadku przysługuje prawo Śląskiej dyrekcji cel żądania od petenta osobnej gwarancji, że zakazany do wywozu surowiec lub półfabrykat będzie po uszlachetnieniu rzeczywiście przywieziony z powrotem.

3. Dyrekcja cel w Mysłowicach jest upoważniona w porozumieniu z wydziałem przemysłu i handlu Województwa Śląskiego zwalniać w wypadkach obrotu uszlachetniającego firmy godne zaufania od zabezpieczenia cła przywozowego w gotówce albo w innych walorach wymaganego w myśl § 43 rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. Ust. № 11 z r. 1921 patrz poz. 64) pod warunkiem, że firmy te złożą piśmienne zobowiązanie wobec Skarbu Polskiego co do wykonania warunków wymaganych przy obrocie uszlachetniającym.

Forma tego zobowiązania będzie w każdym poszczególnym wypadku osobno ustanowioną.

W ten sam sposób mogą firmy godne zaufania być zwolnione od złożenia specjalnej gwarancji, o której mowa w ust. 2 niniejszego §.

§ 5.

(Do art. 227, § 1 konwencji).

Pozwolenie na wywóz produktów niezbędnych dla przemysłu niemieckiej części Górnego Śląska, które są zakazane do wywozu z Polski, będą udzielane przez wydział przemysłu i handlu Województwa Śląskiego po przedstawieniu przez petenta zaświadczenia władzy wyznaczonej do tego celu przez Rząd Niemiecki, stwierdzającego istnienie warunków, przewidzianego art. 227 ust. 1 b. konwencji.

Jeżeli chodzi o uzyskanie prawa wywozu z Niemiec do polskiej części Górnego Śląska, to zaświadczenia, stwierdzające istnienie warunku przewidzianego w art. 227 § 1 ust. 1 b konwencji wydaje Ministerstwo Przemysłu i Handlu w Warszawie.

§ 6.

(Do art. 227 § 3, § 4 art. 228, 229, 230 konwencji).

1. Władzą właściwą do wydawania zaświadczeń na poczet kontyngentów wywożonych z Niemiec do polskiej części Górnego Śląska, w myśl art. 228 § 3 jest wydział przemysłu i handlu Województwa Śląskiego.

2. Przy udzielaniu wzmiankowanych zaświadczeń miarodajnymi będą dla wydziału przemysłu i handlu każdorazowe wnioski izby handlowej względnie zrzeszeń zawodowych względnie ogólny plan repartycji danego kontyngentu pomiędzy zainteresowane przedsiębiorstwa, ustalony z góry na pewien okres czasu przez powyższe organizacje. Odnośne zaświadczenia co do mleka wydawane będą przez wydział aprowizacji Województwa Śląskiego.

3. Artykuły niezbędne dla przemysłu polskiej części Górnego Śląska, które są w umowie ograniczone kontyngentami, prowadzone będą do polskiego obszaru celnego przez specjalnie wyznaczone punkty wejściowe. Urzędy celne ustanowione w tych punktach będą prowadziły osobną ewidencję przywozu powyższych artykułów. Sposób prowadzenia tej ewidencji będzie ustalony przez Śląską dyрекcję cel, w porozumieniu z wydziałem przemysłu i handlu Województwa Śląskiego.

4. Pozwolenia na wywóz do niemieckiej części Górnego Śląska towarów wymienionych w art. 229, art. 230 § 2, o ile artykuły te podlegają zakazowi wywozu z Polski, udzielane będą przez wydział przemysłu i handlu Województwa Śląskiego. Wydział ten jest również upoważniony do wydawania pozwoleń na wywóz starego żelastwa wszelkiego rodzaju pochodzącego z polskiej części Górnego Śląska w myśl art. 227 § 3. Pozwolenia na wywóz starego żelastwa nie pochodzącego z polskiej części Górnego Śląska udzielane będą przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu.

§ 7.

Na pokrycie wydatków wydziału przemysłu i handlu wynikających z kontroli obrotu towarowego odnośnie do konwencji górnośląskiej pobierane będą opłaty manipulacyjne na zasadzie rozporządzenia niemieckiego Ministra dla spraw gospodarczych

o kontroli handlu zagranicznego z dnia 20 grudnia 1919 r. (Dz. Ust. Rzeszy Niem. str. 2128).

Wysokość tych opłat ustali Wojewoda Śląski rozporządzeniem wydanym na podstawie ustawy z dnia 30 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 69 poz. 449).

§ 8.

Ulgi powyższe nie zwalniają jednak stron interesowanych od stosowania się do formalności wymaganych w myśl postępowania celnego przy odprawie celnej towarów przewożonych przez granicę celną.

§ 9.

Świadczenia pochodzenia i zaświadczenia tracą swą ważność z dniem upływu terminów ulg ustalonych w konwencji.

§ 10.

Pozwolenia i zaświadczenia, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu oraz tytule I, części 5, konwencji nie mogą być cedowane.

Wszelkie nadużycia ze świadectwami pochodzenia, jako to: ich podrobienie, fałszowanie, albo też korzystanie z fałszywych lub podrobionych świadectw, będzie karane w myśl obowiązujących ustaw karnych.

Nadto osobom, którym będzie udowodnione nadużycie wymienione w ustępie poprzednim, nie będą wydawane świadectwa pochodzenia.

§ 11.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie wraz z polsko-niemiecką konwencją górnośląską z dnia 15 maja 1922 r.

Minister Skarbu:

Michalski

Minister Przemysłu i Handlu:

Stefan Ossowski

557.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 14 lipca 1922 r.

w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustaw stemplowych pruskiej i niemieckiej.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należnościach) (Dz. U. R. P. № 38, poz. 315) zarządza się:

§ 1. Stawki procentowe przewidziane w pozycjach: 1, 10 d, 11 a2, 13 b, 26 27 (1) taryfy stemplowej, wydanej rozporządzeniem b. Gen. Gubernatora Warszawskiego z dnia 19 lipca 1916 r. (Dz. rozp. № 40, poz. 127) względnie w art. 6 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 73, poz. 498) — o ile powołany art. 6 dotyczy wyżej wymienionych